

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Epistola quorundam orientalium, qui Constantinopolim missi fuerant, ad
Rufum episcopum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO
CHRISTI
431.

Respondimus autem nos, quod impossibile est fieri aliam expositionem, quam eam quæ in Nicæa a beatissimis patribus facta est: & placuit eius maiestati. Proposuimus igitur illam, in qua vestra sanctitas subscripsit. Ceterum omnis populus Constantinopolitanus iugiter ad nos venit, orans ut strenue pro fide pugnemus: multumque laboramus ad retinendum eos, ne videamur occasionem dedisse aduersariis. Misimus autem exemplar expositionis, ut duo exemplaria fiant, duobusque illis subscribatis.

Επιστολή ἀνατολικῶν ἱερέων, τῶν εἰς
Κωνσταντινουπόλιν πεμφθέντων,
πρὸς Ρούφον ἐπί-
σκοπον. *Epistola quorundam orienta-
lium, qui Constantinopolim
missi fuerant, ad Rufum
episcopum.*

Τῷ θεοφιλεστάτῳ καὶ ὁσιωτάτῳ συλ-
λετουργῷ Ρούφῳ, Ἰωάννῃ, Ἱμέ-
ριος, Θεοδορίῳ, καὶ ἄλλοις ἐκ
ἐν κλειῶ χαίρειν. *Deo dilectissimo sanctissimoque
comministro Rufo, Ioannes,
Himerius, Theodoretus, & re-
liqui episcopi in Domino Sal.*

ΛΙΑΝ βεβλάφθαι τὴν δι-
εξάν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν
εἰρήνην ὑπὸ τῆς ἀποστασίας τῆς οὗ-
σας ἀγνοουμένης ἡγοούμεθα. ἔπαυσε γὰρ αὐ-
τὴν ἀναγνωρίσας καὶ τὰς γενημενίας
συζητήσεις, καὶ τὰς *πεπολημενίας
ἀσέβειας, καὶ οὐκ ἔστιν ἀποκρί-
νισατο τὰς ἐπὶ σταχθεύσας αἰρέσεις τῇ
ὀρθοδόξῳ πίστι, καὶ τῇ διὰ θεοῦ καὶ
ὑποστατικῇ διδασκαλίᾳ, ὡς πάντες
ἡμεῖς πατέρες αὐτοὶ *δεχόμενοι, μέ-
λεις ἡμῶν ταύτῃ παρήμεν. *ARBITRAMVR pietatem &
ecclesiasticam concordiam
ob sanctitatis tuæ absentiam non
paruum detrimentum accepisse.
Etenim si præsto fuisset, confu-
siones turbasque temere exsusci-
tatas compescuisset, & hæreses
orthodoxæ fidei, & euangelicæ
ac apostolicæ doctrinæ inuectas,
quam filii a patribus semper ac-
ceptam ad nos usque transmise-
runt, nobiscum debellasset. Hæc
citra causam non dicimus: siqui-
dem ex literis, quas pietas tua
ad Iulianum piissimum sanctissi-
mumque Eridicæ episcopum per-
scripsit, quid sanctitas tua spectet
cognouimus. Monebant enim li-
teræ piissimum illum episcopum,
ne fidei, quam beati patres Ni-
cæni exposuerunt, defensionem
vlla ratione detrectaret, neve*

ταῦτα δὲ οὐκ ἀπλῶς φημεν, ἀλλὰ
ἄλλον *σκοπὸν τῆς οὗσας ὁσιότητος
μεμαρτυρούμεν ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς
ἐπιστολῇ καὶ ἀγνώστον Ἰουλιανόν, *
τῆς Εἰρηδικῆς ἐπισκοπῆς, ὅτι τῆς
οὗσας θεοσεβείας *σαλόντων γενημεν-
των. ἐδήλου γὰρ τὰ γενημενία, ὡς
καὶ τὸ πρὸς εἰρημὸν θεοσεβέστατον ἐπίσκοπον συναγωνίσασθαι τῇ ἐκπεδίῳ
πίστει ὑπὸ τῶν μακαρίων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ *συναθροισθέντων, καὶ

Concil. Tom. 5.

Yyy ij

permittat, vt infractis illis verbis reprehensio, vel labes aliqua irrep-
pat, vt quæ sola & ad veritatem ostendendam, & ad falsitatem reuincendam sint satis. Et hæc quidem sanctitas tua recte & pie & iuste admonuit; atque is qui accepit literas, literarum consilium secutus est. Ceterum multi qui ad Synodum venerunt, iuxta prophetam, *declinauerunt, inutilisque facti sunt*. Fide namque relictæ, quam a sanctis patribus acceperant, duodecim Cyrilli Alexandrini capitibus subscripserunt, quæ Apollinarij praua opinione plena sunt, & cum Arii & Eunomii impietate conueniunt; omnesque qui manifestam illam impietatem non suscipiunt, anathemati subiiciunt. Huic fidei pesti strenue restitimus tam nos qui ex oriente, quam alii quoque qui ex diuersis dioecesebus conuenerunt, vt fides a beatis patribus Nicææ exposita confirmaretur. Nihil enim (vt sanctitas tua nouit) in illa desideratur, quod ad confirmandam euangelicorum dogmatum doctrinam, & ad quamuis hæresim confutandam faciat. Propter hanc omnibus lætis tristibusque, quæ humanæ vitæ accidere possunt, simul posthabitis, iugiter in acie versamur, vt hanc sortem a patribus traditam, incontaminatam conseruemus. Hac etiam de causa Cyrillum & Memnonem deposuimus; illum quidem tamquam hæresiarcham; hunc vero tamquam illius fautorem & adiutorem in omnibus ad confirmanda ac stabilienda capita, quæ exposita sunt in ecclesiarum perniciem: ceteros vero qui dogma-

*Psalm. 13. v. 3.
Non reliquerunt fidem patrum, sed capita illa tamquam simbolo consentanea admiserunt.*

Non pugnat pro simbolo, etsi id frequenter iactetis, sed pro Nestorio.

μὴ συγχωρήσαι μῶμον ἐκείνοις τοῖς
* ἀρράγῃσι ρήμασιν ἐπισημασμένοις,
ἄρεοι καὶ τὴν ἀλήθειαν δεῖξαι, καὶ
τὸ ψῆδος ἐλέγξαι. ταῦτα ἡ μὲν ο-
σιότης ἡ σὴ ὁρθῶς καὶ δικαίως καὶ ὡ-
σεως εἰσηγήσατο, καὶ ὁ δεξιὰ μὲν
τὰ ραῖματά, τῇ τῇ ραῖματων ἡ-
κολούθησε συμβουλῇ. πολλοὶ δὲ τῇ
εἰς τὴν συνόδον παραγχομένων ὡς ἐ-
κλινῶν καὶ τῇ τῇ περὶ τῆς καὶ ἡ-
ρεσιώσαν, ὡς μὲν παρὰ τῇ ἀγίῳ
πατέρει πατέρι πᾶσιν κατὰ λι-
πόντες, τοῖς ὁ Κυρίλλου τῷ Αλεξαν-
δρείᾳ δώδεκα κεφαλῶν καὶ
πορρέαντες· ἀπὸ τῶν Απολινάριου
γὰρ κακοδοξίας, συμβαίνοντι δὲ τῇ
Αρείου καὶ Εὐνομίου δυσσεβείᾳ, καὶ
ἀναθεματίζοντα πάντα τῇ μὴ δεχόμε-
ν τὴν γυνὴν τῶν τῶν ἀσεβειῶν.
ταῦτα τῇ * λύμῃ τῆς πίστεως λίαν ἀν-
τέστησαν οἱ τε διὰ τὸ ἑώας συνεληλυ-
θότες, καὶ ἑτέροι τῇ ἐκ διαφόρων δι-
κῆσεων, ὡς τὴν ἐν Νικαίᾳ ἐκπεδή-
σαν ὑπὸ τῇ μακαρίῳ πατέρει
κρατυμένῳ πᾶσιν. οὐδὲν γὰρ αὐτῇ
ἐλλείπει, ὡς οἱ δὲν ἡ σὴ ἀγιότης, εἰς τε
διδασκαλίαν τῇ διὰ τῆς δόξας
των, καὶ εἰς ἐλεγχον πάσης αἵρεσεως.
ὅθεν ταύτης ἀγωνιστοὶ διατελο-
μεν, πάντων ὁμοῦ τῇ καὶ τῇ βίῳ
κατὰ φρονουῦντες τῇ πᾶσι τε καὶ λυ-
πηθῶν, ὡς ἀνέπαφον διαφυλα-
χθέντες τῇ πατρίδι τῇ κληρῶ.
ποῦτου χάριν καὶ Κύριλλον, ὁ Μέ-
μνονα, τῇ μὲν ὡς αἵρεσιάρχῳ, τῇ
δὲ ὡς συνεργὸν γεγνημένον, καὶ ἐν
ᾧ πᾶσιν αὐτῶν συμμαχίαν, ὡς βε-
βαιωθέντες καὶ σφραγισθέντες τῇ
* διαφορᾷ τῇ ἐκκλησιᾷ ἐκπεδή-
* διαφύ-
* διαφύ-

ANNO
CHRISTO
431.
* 808

τὰ κεφάλαια, καὶ αἱρεσίς ὑποβελήκαμεν· καὶ τὸν ὑπογράψαι καὶ

Hoc Cyrillus
nunquam
cogitavit, ne-
dum publice
tradidit.

Ioan. 1.

Sed quis or-
thodoxus ea
principia po-
suit unquā?

Psal. 21.

Matth. 26.
v. 39.

iiciant; vel certe, suscepto in eorum defensionem certamine, sanctorum patrum confessioni consentanea esse palam faciant. In promptu enim argumenta habemus, per quæ ostensuri eramus, quod orthodoxæ fidei doctoribus manifeste aduersantur, plurimumque hæreticorum doctrinæ consentiunt. Enimvero horum peruerforum germinum auctor per hæc ipsa docet, diuinitatem vnigeniti filii Dei passam esse, non autem humanitatē, quam pro salute nostra suscepit; cum diuinitas inhabitans passiones corporis quasi proprii sibi attribuerit, & tamen in propria natura nihil ipsa pateretur. Addit præterea, ex diuinitate & humanitate vnā factam esse naturam: siquidem illud, *Verbum caro factum est*; ita exponit, quasi diuinitas conuersionem aliquam passa, & in carnem transmutata sit. Ad hæc eos execratur, qui euangelicas apostolicasque voces de Christo Domino distinguunt, vt humiles quidem ad humanitatem, diuinas vero ad Christi diuinitatem referant. Quod Ariani & Eunomiani sentientes, humilesque dispensationis voces ad diuinitatem referentes, Deum Verbum creaturam & facturam, alteriusque substantiæ, & patri inæqualem esse affirmare non dubitarūt. Quæ vero blasphemia ex hisce principiis consequatur, quibus facile intelligit. Nam & naturarum inducitur confusio, & Deo Verbo attribuitur illud: *Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me?* & illud: *Pater mi, si possibile est, transeat a me calix iste.* rur-

ἢ ὅτι ὑπὲρ πάντων ἀναδέξασθαι ἀ-
ζῶνα, καὶ δεῖξαι ὡς συμβαίνει τῇ
τῆς μακαρίων πατέρων ὁμολογία.
ἐπίμωσεν γὰρ ἔχοντες ἡμεῖς τὸν ἐλπί-
στον, δι' ὧν ἀπεδείξαμεν αὐτῷ, ὡς δι-
πλοῦς μὲν μάχεται τοῖς τῆς ὀρθοδό-
ξιας διδασκαλίας, συμφέρεται δὲ
λίαν τῇ τῆς ἀρετικῶν διδασκαλία.
διδάσκει γὰρ διὰ πάντων αὐτῶν ὅτι
πονηρὰ πάντα κήσας γυμνήματα, ὡς
ἡ θεότης τῶ μονοϋμοῦ ἡσὺ θεοῦ ἔπα-
ξε, καὶ οὐχ ἡ ἀνθρώπου, ὡς ὑπὲρ τῆς
ἡμετέρας ἀνείληφε σωτηρίας· τῆς
οἰκονομίας δηλονότι θεότητος οἰκειου-
μένης μὲν τὰ πάθη ὡς ἰδίου σώμα-
τος, οὐδὲν ὅτι παρούσης εἰς τὴν ἰδίαν φύ-
σιν. πρὸς δὲ τοῖς, ὅτι μία φύσις
ζήσωνε θεότητος τε καὶ ἀνθρώπου
θεοῦ. οὕτω γὰρ, ὁ λόγος σαρκὶ ἐγένετο,
ἡρμηνεύσεν, ὡς τῆς θεότητος ὑπερ-
λίαν ὑπομεινάσης, καὶ εἰς σὰρκα με-
ταβληθείσης. πρὸς τοῖς αἰαδι-
μασίς τῶν διαγινώσκων τὰς διαφέ-
λικὰς καὶ δυστολικάς πρὸς τὴν διαπό-
του Χριστοῦ φωνὰς, καὶ τὰς μὲν τα-
πείνας καὶ τὴν ἀνθρώπου, τὰς δὲ
θεοπερεπτεῖς καὶ τὴν θεότητος τῆς Χρι-
στοῦ ἐκλαμβάνοντας. ὅτι φρονού-
τες Αρειανοὶ καὶ Εὐνομianoὶ, καὶ
τὰς μὲν ταπείνας πρὸς τῆς οἰκονομίας
φωνὰς εἰς τὴν θεότητα ἀναφέρον-
τες, καὶ κήσας καὶ πόνημα τῶν θεῶν
λόγον, καὶ ἐπεροῦσιον, καὶ ἀνόμιον πρὸ
πατρὸς λέγειν ἐπαρματίζοντο. συνέ-
τρεψεν δὲ, εἰ καὶ συμβαίνει τὸ βλα-
σφημον, ῥαδίον καὶ πειν. σύγχισις
γὰρ εἰσάγεται τῇ φύσει, καὶ πρὸς
ἀπεται τῷ θεῷ λόγῳ τὸ, θεέ μου,
θεέ μου, ἵνα ἡμεῖς ἐγκατέλιπες; καὶ
τὸ πατήρ, εἰ διωγτὸν, παρελθὲν τὸ
ποτήρ τῶ αὐτῷ ἀπ' ἐμοῦ. καὶ

ANNO
CHRISTI
431.

τὸ πεινῶν, καὶ διψῶν, καὶ ὑπὸ ἀγγέλου
σπειζέσθαι, καὶ τὸ λείψανον ἡ ψυχῆς
μου τετάρακται, καὶ ἀέλωπος ὅστις ἡ
ψυχὴ μου ἕως θανάτου, καὶ ὅσα ποι-
αῦτα θέλει ἡ ἀνθρώπινη τὰ κυ-
ρίου συμβέβηκε. ταῦτα δὲ ὡς σα-
φῶς τῇ Αρείου καὶ Εὐνομίου δυσ-
σεβείᾳ συμβαίνει, ὡς ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ
καπνοῦ. ἐκείνοι γὰρ τὸ ἑτεροούσιον
κατασκιδνάσκον μὴ διωκόμενοι, τὰ πα-
θήματα καὶ τὰς βίβλους φωνᾶς τῇ
ἐκότητι τῶν Χριστῶν ἐκλήθησιν, ὡς
περιέγραψαμεν. ἴστω δὲ ὑμεῖς ἡ θεοσεβεία,
ὡς ὁ τῶν Αρειανῶν διδάσκαλος νυνὶ
οὐδὲν ἕτερον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αὐ-
τῶν διδάσκει, ἢ ὡς ὁ ὁμοού-
σιον διδάσκοντες, νυνὶ τῶν Αρείου προ-
νοοῦσι, καὶ ὅτι διὰ χρόνου μακροῦ τὸ
ἁλόντες ἀνέφθον. ἡμεῖς δὲ τοῖς τῶν
μακαρίων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ
συνηλυθόντων, καὶ τῶν μετ' ἐκεί-
νοισι ἐν τῇ διδασκαλίᾳ διαπεφεύ-
κτων, Εὐστάθιου τοῦ Ἀντιοχείας, Βασι-
λείου τοῦ Καισαρείας, καὶ Γρηγο-
ρίου, καὶ Ἰωάννου, καὶ Ἀθανασίου,
καὶ Θεοφίλου, καὶ Δαμασίου τοῦ Ρώ-
μης, καὶ Ἀμβροσίου τοῦ Μεδιολάνων,
καὶ τῶν ταύτων πύποις διδασκάλων,
ἐμμένοντες δόγμασι, καὶ τοῖς βί-
βειν αὐτῶν ἀκολουθοῦμεν ἡμεῖς. τοῖς
γὰρ ἀγγελικοῖς, καὶ ἀποστολικοῖς,
καὶ πατερικοῖς ἐπιγράμμοις ῥήμασιν,
ἀκριβῶς τῆς ὀρθοδόξιας ἡμῶν κατέ-
λιπον κανόνα. ὃν ἀκλινῶς καὶ ἀσάλευ-
τον φυλάξαι σπουδάζομεν ἅπαντες
ὅτι πλὴν ἀνατολῆς οἰκουμένης ὡσαύ-
τως καὶ ὁ Βιθυνίαι, καὶ Γαλατίας,
καὶ ἡ δὲ πᾶσα Καππαδοκία, καὶ
Γισδία, καὶ Θεσσαλία, καὶ Μισία, καὶ
Ροδόπη, καὶ ἄλλοι πλείστοι ἀπὸ διαφόρων ἐπαρχιών. οἵτινες δὲ εἰσι καὶ Ἰταλῶ-

sum famem, sitis, angelica confor-
tatio, & illud : *Nunc anima mea* Ioan. 12.
turbata est. & iterum : *Tristis est* Matth. 20.
anima mea usque ad mortem : &
quæcumque talia in Domini no-
stri humanitatem ceciderunt. quæ
perspicue cum Arii & Eunomii
impietate congruere facile quis
viderit. Illi enim cum heterusion,
naturarumque diuersitatem ad-
struere non valerent, perpeffio-
nes, & humiles illas voces diuini-
tati Christi, vt ante dictum est, ad-
scribunt. Norit autem tua pietas,
Arianorum doctores nihil aliud
in ecclesiis suis hoc tempore do-
cere, quam quod consubstantia-
litas assertores iam demum cum
Ario sentiant, quodque veritas,
quæ diu latuerat, nunc tandem in
lucem prodeat. Nos autem in do-
gmatibus beatorum patrum, qui
apud Nicæam conuenerunt, &
eorum qui post illos doctrina cla-
ruerunt, Eustathii Antiocheni,
Basilii Cæsariensis, & Gregorii,
& Ioannis, & Athanasii, & Theo-
phili, & Damasi Romani, & Am-
brosii Mediolanensis, & reliquo-
rum qui cum his eadem docue-
runt, perseueramus, piisque illo-
rum vestigiis insistimus; quippe
qui euangelica & apostolica &
prophetica verba sequentes, ex-
actam orthodoxæ fidei regulam
nobis tradiderint: quam regulam
nos inconcussam inflexamque re-
tinere studemus omnes qui in ori-
ente habitamus; similiter qui Bi-
thyniam, & Paphlagoniam, &
Cappadociam secundam, & Pisi-
diam, & Thessaliam, & Mysiam,
Rhodopenque incolunt, & alii
quamplurimi diuersarum prouin-
ciarum. Italos quoque certum est

*Ariani non
agnoscunt
diuersas na-
turas in vno
Christo.*

*Si hoc patres
sequebantur,
in finibus
quasi hereti-
cis non in-
sultaretis.*

*Omnes ca-
tholici vobis-
cum sentitis,
vbi catholicâ
doctrinam
tenetis: secus
vero, nequa-
quam.*

* δόγματι,

nouitatem illam nequaquam la-
turos esse. Nam Martinus sanctis-
simus Deoque dilectissimus Me-
diolanensium episcopus ad nos
scripsit, librumque beati Ambro-
sii de dominica incarnatione ad
piissimum imperatorem misit,
qui hæreticis illis capitibus con-
traria docet. Sed nec istud sancti-
tatem tuam prætereat, nempe,
Cyrillum & Memnonem non cõ-
tentos fuisse orthodoxam fidem
corrupisse, verum omnes quoque
canonicas sanctiones proculcauis-
se. Nam qui a diuersis diocæsis
atque prouinciis excommunica-
tione percussi fuerunt, illos ipsi
statim in communionem recepe-
runt. Alios præterea de diuersis
etiam hæresibus accusatos, ea-
demque sentientes cum Cælestio
& Pelagio (Euchitæ enim sunt
siue Enthusiastæ) & ob id a suo
diocæfano vel metropolitano ex-
communicatos, ecclesiastica di-
sciplina contempta, communio-
ni restituerunt, multitudine vn-
decumque sibi coacta, ac tyranni-
ce potius, quam pie dogmata sua
statuere laborantes. Nam cum
pietate destituerentur, aliam ne-
cessario sibi potentiam excogita-
runt, nempe hominum propu-
gnacula, rati profusione pecuniæ
se patrum fidem expugnaturus.
Verum pietate tua bene valente,
religionisq; defensionem more
suo suscipiente, nihil illorum ma-
chinationes efficere poterunt.
Quamobrem sanctissime domi-
ne, rogatus, illorum communio-
nem, qui tanta hac temeritate vsi
sunt, quique hanc hæresim inue-
xerunt, caueto; omnibusque tam
prope, quam longe positis decla-

ταύτης κακοπομίας ταύτης ἐκ ἀν-
ξομῶν. ὁ γὰρ Θεοφιλέστατος καὶ ἀγίω-
τατος Μαρτῖν^{ος} ὁ τῆς Μεθολά-
νων ἐπίσκοπος καὶ γραμματεὺς πρὸς
ἡμᾶς ἀπέστειλε, καὶ τῷ δισσεβέστω
βασιλεῖ βιβλίον ἐξέπεμψε τῆ μα-
καρίου Ἀμβροσίου πρὸς τῆς τῆ κυ-
ρίου ἐνανδρωσέως, ὅπου τὰ ἐναν-
τία τοῖς αἱρετικοῖς τοῦτοις διδάσκει
κεφαλαίους. γινώσκω δὲ ὅτι ἡ ἀ-
γιότης, ὡς ἐκ ἤρκεσε Κυρῆλλω καὶ
Μέμονον τὸ τῇ ὁρθοδόξῳ πίστι λυμή-
νασθαι, ἀλλὰ καὶ πάντας τῶν καιό-
νας ἐπάτησαν. τῶν γὰρ διὰ διαφό-
ρον ἐπαρχῶν ἐδιοικήσαν ἡγομέ-
νοις ἀκοινωνήτοις, ὁμοῦ εἰς κοινωνίαν
ἀνεδέξατο. πρὸς τοῦτοις καὶ ἐπέ-
ροις ἐπὶ αἱρέσεων ἐγκαλυμμένοις,
καὶ τὰ αὐτὰ φρονούντας Κελεσίω
καὶ Γελασίῳ· Εὐχόμεθα γὰρ εἶναι, ἡ-
γῶν Ἐνδοκίματον· διὸ καὶ ἀκοινο-
νῆτοι ἦσαν τῷ τε διοικητῇ καὶ τῷ μη-
τροπολίτῃ· τῆς ἐκκλησιαστικῆς διτα-
ξίας καταφρονήσαντες εἰς κοινωνίαν
ἐδίξαστο αὐτῶν, τὸ πλῆθος αὐτοῖς
πανταχόθεν ἀσπείζοντες, καὶ πρην-
τικῶς μᾶλλον ἢ δισσεβῶς δογματίζον-
τες ἀσπείζοντες. ὅθεν γὰρ τῆς δισσεβείας
ἐγεγυμένωτο, ἀναγκάως αὐτοῖς ἐ-
πείραν ἐπενόησαν διώματι, ἀνδρῶ-
νων * τέλει, χρημάτων ῥέμασιν οἰο-
μῶντι πλὴν τῶν πατέρων κατὰ γνώμην
πίστιν. ἀλλὰ τοῦτων οὐδὲν αὐτῶν
ὠνήσθαι, τῆς ὑμετέρας * ἐρώμηνος ὁσίο-
πιτος, καὶ σωτηρίας τῆς δισσεβείας ὑπὸ
ασπείρουσιν. ὁρακλήθητι πότῳ,
δὲ αὐτοὶ ἀγιάωται, πλὴν μὲν κοινο-
νίστην τῶν ταῦτα πεποληκότων, καὶ
πλὴν αἱρέσιν ταῦτων εἰσαγαγόντων,
ὡς ἐπίς, καὶ τοῖς μακρὰν, ὡς ταῦτά ἐστι τὰ
κεφάλαια

*Hoc falsum
omnino est.*

Solum a Nestorio, & aliis ei adherentibus iniuste depositos restituerunt.

*Iterum Cy-
rillus inter
haereticos
computatur*

ANNO
CHRIST
431.

— **Amor, am-*
Amor.

* *Supra*

ANNO
CHRISTI
431.

κεφάλαια, ἐφ' οἷς ὁ τεισιμακάριος
Δάμασος κατέλειν Ἀπολινάριον,
καὶ Βιτάλιον, καὶ Τιμόθεον, τὸν αἰ-
ρετικοῖς· καὶ ὅτι οὐ κατὰ τὴν ἐκπε-
μφθεῖσιν ἐπιστολὴν ἀπὸ αὐτοῦ ἀπλῶς
προσεχόν, ἐν ᾗ τὸ μὲν αἰρετικὸν συνε-
σκήασε φρόνημα, τὸ δὲ τῆς δισέβειας
αὐτῶν κατέχευσε δόγματι. ἐν μὲν
τῇ πρὸς κεφαλαίοις σφόδρα αὐτῶν
τὴν ἀσέβειαν ἐγύμνωσεν, ἐνταῦθα καὶ
αἰσθηματώσας τὸν μὴ ἔτι φρονουῦ-
ντας ἐπόλυσεν· ἐν δὲ τῇ ἐπιστολῇ
* βλάψαι πανούργως τὸν ἀπλοῦς
* καὶ παρ-
* κειμένου
ροῖς ἐπεχείρησε. μὴ τοίνυν * κατα-
φρονήσῃ τῆς ὑποδείξεως ἢ τῆς ὁσιότητος,
ἵνα μὴ ὑστερον ὀρθῶσαι τὴν αἵρεσιν κρα-
τυνθεῖσαν, αἰονιώτως ἀλγυνήται καὶ
ἀθάλλῃ, ἐπαμυνῶναι μὴκέτι διωα-
μὲν τῇ δισέβειᾳ. ἀπετείλαμεν δὲ καὶ
τὸ ἴσον τῷ τόμῳ, οὗ ἐπιδεδωκεμὲν
τῷ δισέβειᾳ καὶ φιλοχρίστῳ βα-
σιλεῖ ἡμῶν, ἔχον τὴν πίσιν τῇ ἀγίῳ
πατρί τῇ ἐν Νικαίᾳ· ἐν ᾗ ὁ ἕ-
βαστος τὰ πρὸς φάτον ἐπέστα-
χθέντα ὑπὸ Κυρίλλου αἰρετικῶς κε-
φάλαια, ἀλλότρια κρίναντες αὐτὰ
τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. ὅπῃ δὲ μόνον
ὁ κατὰ παρεχρόμιστα εἰς τὴν Κων-
σταντινούπολιν, οὕτως τῇ δισέβειᾳ τοῦ
* ὑποχέ-
* φαντος
πρὸς αὐτοῦ βασιλέως, * ὑποτά-
ξαμεν καὶ τὸ ἴσον τῷ ἐκτολικοῦ, τὸ πα-
ρὰ τῆς ἀγίας συνόδου δοθέντος ἡμῖν,
διὰ τὴν γνώσιν τῇ ἐκκαμμένων αὐτῶν
ἐπαρχῶν, αἵ ὅτι ἀπὸ τῇ ὑπογρα-
φῇ τῇ μητροπολιτῶν γνώσιν αὐτῶν σὺν ὁσιότητι. πᾶσαν τὴν σὺν τοῖς ἀδελ-
φότητι πρὸς αὐτοῦ ἐχόμεν.

rato, capita hæc ipsa esse, pro-
pter quæ beatissimus Damasus A-
pollinarium, Vitalium & Timo-
theum hæreticos gradu mouit:
epistolam præterea ab eo missam,
non esse simpliciter admitten-
dam, in qua sententiam hæreti-
cam pietatis dogmate coloratam
occultauit: siquidem in capitibus
illis aperta fronte impietatem
suam profitetur, eosque qui ali-
ter sentiunt, audacter anathema-
tizat; in epistola autem callide
simplicioribus damnum inferre
studuit. Caueat itaque sanctitas
tua, ne causam negligat, ne post-
ea hæresim hanc corroboratam
aspiciens, in vanum doleat, &
quod pietatem vindicare deinde
nequeat, se affligat. Misimus et-
iam exemplum scripti, quod piis-
simo Christianissimoque impera-
tori nostro exhibuimus; quo san-
ctorum Nicænorum patrum fides
continetur, & hæretica Cyrilli
capita recens inducta reprobantur,
ea nobis iudicantibus ab or-
thodoxa fide aliena. Quoniam
vero iuxta piissimi imperatoris
mandatum octo tantum in ciuita-
tem Constantinopolitanam ve-
nimus, adscripsimus etiam exem-
plum mandati a sancta Synodo
nobis dati, quo prouinciæ in illo
recensitæ dignoscantur. Eas enim
a metropolitanorum subscriptio-
nibus sanctitas tua cognoscet. Sa-
lutamus vniuersam, quæ tecum
agit, fraternitatem.

*Laient plu-
res sua fa-
ctis me-
tropolitanot,
vi facilius
persuadeant.*